

Doğduğum Topraklardan Yaşayacağım Topraklara

Dünyanın neresinde olursam olayım; kendime ne kadar şey katabildiysem ,kendimi ne kadar keşfedebildiysem mutluluğu o derece yakaladığıma inandım hep. Nihayetinde ben bunu beş yıl önce başlayan Kore tarih ve kültürüne olan ilgimi;Kore'yi sadece kitaplardan öğrenmekle kalmayıp keşfetmeye gittiğimde yaşadım.

İki yıl önce kışın kısa süreliğine gittiğim Kore'ye bu defa üç aylığına gidiyordum. Öyle bir adımdı ki benimkisi işimden istifa etmiş sadece uçak biletlerini almış gerisini düşünmemiştim.Giderdim olurdu bir şekilde, ikinci memleketti ne de olsa Kore. Üç ay sürecek Kore keşfim başlamıştı. Planladığımdan daha çok yer görüp daha çok insan tanıdığım,her anının ayrı bir değeri olan keşfim ; Seul ile başlayıp on altı şehirle devam etti.Her şehrin kendine ait ayrı bir ruhu ,ayrı bir kültürü,yemeklerin farklı tatları vardı.Her şehir bereket getiren yağmurun ardından gökkuşaağı gibi ayrı birer renk, önüme açılmış birer yelpazeydi içimi ferahlatan...

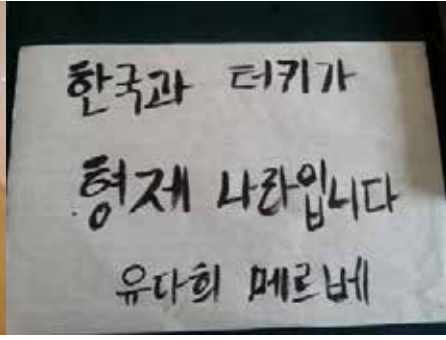
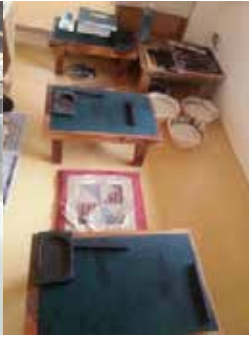
Doğduğum topraklardan çok uzaklara gidiyorum fakat hissettiğim şey hasret duyduğuma kavuşmak oluyor. Hani derler ya "burnumda tütüyor"... öylesi bir özlemin son bulmasının huzuruyla gülümsüyorum etrafa.Güneş o gün bir başka doğmuş,ağaçlar bir başka yeşil,gördüğüm herkes tanıdık,gökyüzü derin mavi,rüzgar şarkı söylüyor...ve ben evimdeyim! İnsaniyla , doğasıyla,kültürüyle her şeyin tanıdık geldiği Kore'deki memleketim Suncheon'dayım.

Suncheon Naganeubseong(낙안읍성) Halk köyünde daha kapıdan girer girmez; anılarımla şimdiki harmanlayan,geleceğime yine özlemler ekleyen zihnim ve kalbim öyle bir gülümsetiyor ki beni...Uçurtma satan amca hala orada,etrafı kalabalık olduğu için bu yıl fotoğrafını çekemiyorum. 2 yıl önce kıştan kalma o kare gözlerimde canlanıyor. Geleneksel oyun alanında öğretmenleriyle beraber minikler oyun oynuyorlar. Kimisi ok atıyor,kimisi salıncakta sallanıyor,kimisi uçurtma uçuruyor bense ağacın altındaki bankta oturmuş tarihi bir köydeki bugünün insanların uyumuna hayran kalıyorum.İki yıl önce doğum günümde arkadaşlarımla uçurduğum uçurtma ve tuttuğum dilek geliyor aklıma.Buraya tekrar gelmeyi yürekten dilediğim o unutulmaz gün...

Bugün hala 120 ailenin içinde yaşadığı, Jeoson Hanedanlığı zamanından kalma bu köyde; Güneye özgü saz çatılı evlerde tarımla uğraşan misafirperver Suncheon insanı ,tüm samimiyetiyle kucaklayıveriyor sizi. Köydeki kültür,sanat tecrübe edinme alanları size gerçek Kore'yi yaşatırken bir yandan da eve çay içmeye davet eden teyzeler,hikayenizi dinlemek isteyen sıcak gülümseyişli dedelerle tanışılıyorsunuz.Kore kaligrafi sanatı öğreten hocayla,saz ören dedeyle,armut satan teyzeyle,tarlada çalışan teyzelerle,oraya ziyarete gelen diğer insanlarla muhabbet etmeyi unutmadan 2 yıl öncesini tekrar yaşamak için adımlıyorum yolları...

Önce Kore kaligrafi sanatı öğreten Seong Eun Deok hocadan kaligrafi sanatı inceliklerini öğreniyorum.Sabırla bana tekrar tekrar çizdiren hocama ,“Kore ve Türkiye kardeş ülkelerdir” yazarak teşekkür ediyorum, saz ören dedemi bulmak niyetiyle yolumu ara sokaklara çeviriyorum.2 yıl önce geldiğimde; Korelilerle Türklerin Goryeo zamanından beri tanıştıklarını ,aslında o zamandan beri kardeş ülkeler olduğumuzu ilk ondan öğrendiğim dedemi , bu yıl ne kadar aradıysam da bulamıyorum.Çok yaşlıydı, belki de vefat etti düşüncesiyle hüzün kaplıyor içimi...O gün anlattıklarını hatırlayıp ona teşekkür ediyorum.

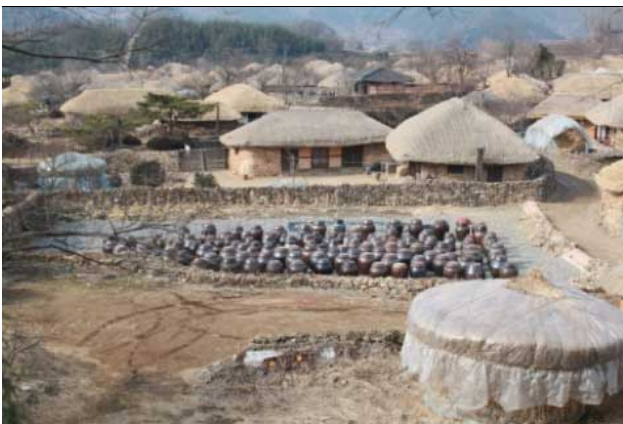
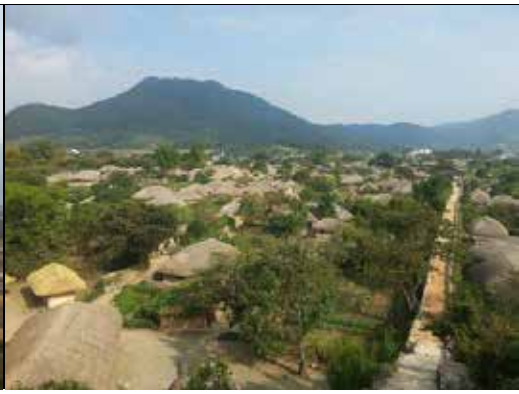
Sanki bayram günündeyiz de ben akrabaları ziyarete çıkmışım gibi hissediyorum.Büyüklerini ziyaret eden vefalı torun gibi dizlerinin dibinde oturup saatlerce onları dinliyorum ama zaman nasıl geçiyor anlamıyorum. Yolda gördüğüm teyzelerime “Kolay Gelsin” diyorum.”Sağol kızım” diyorlar. Kimisi “Açsan gel bize” diyor. Bana giydirdikleri Kore Geleneksel kıyafeti Hanbok ile işlerine yardım ediyorum bir müddet.Hem zarif hem de rahat olan Hanbok'u giymeyi öyle çok seviyorum ki eski Kore'de yaşamayı diliyorum bir an.Ardından yine yol alıyorum diğer köylüleri görmeye...

Kore'nin Geleneksel Düğün Töreni'ni tanıtan alana bir başıma gelmiş olsam da belki lazım olur bir gün diyerek düğün töreni kültürünü öğreniyorum .Soluklanmak için su kuyusu yanında oturmuş teyzelerimle sohbet ederken şirin mi şirin bir ufaklığın gülüşünü duyuyorum .Sonra da kapıda beliriveriyor o minik güzellik. Teyze olmayı ilk tattığım an bu sanırım. Anne babası Hanbok'larını giyip Geleneksel Düğün töreniyle aşklarını tazelerken yaramazlık yapan ufaklık, bir tek benim sözümü dinleyince Merve teyzesi oluveriyorum. Annesi bahçeden çıkma deyince çıkıyor ,ben çıkma deyince sözümü dinleyip yanıma geliyor ufaklık. Fotoğraf çekimi bittikten sonra en çok gelmek istedikleri ülke ; "Türkiye" hakkında konuşuyoruz. Türkiye'de görüşmek üzere birbirimize veda ederken ufaklık teyzesine minik elleriyle kalp yapıp öpücük yolluyor.

Uzun uzun bakarken geçtiğim yollara ;kışın bir başka yazın bir başka güzel olan bu köyü her mevsimde her renğiyle görmeyi arzuluyorum . Ben de burada sebzelerimi ekip yetiştirsem,hayvanlarımı beslesem , bir ömür şu dağlarla çevrili doğa ile iç içe olan masal köyünde huzurla yaşasam...Çömlek yapan teyzeme selam verip köpeğini sevsem, traktörle geçen amcalarımı selamlasam,değirmenden su çekip tarlayı sulasam,kimchimi toprak çömlerinde yapsam...En tepesine çıkıp saatlerce izlesem bu tarihi köyü...

Burada en çok özlediğim kişi ise hiç şüphesiz ; armut satan teyzemdi. Gezerken her eve tek tek bakıyordum.Teyzemin evinin yerini hatırlayamamıştım ama onu görmeden de buradan ayrılmaya niyetim yoktu. 2 yıl önce arkadaşlarımla geldiğimizde bize armut sularından ikram edip evine davet etmişti.O evde geçen yarım saat yüreğime öyle bir kazındı ki,bir daha hiç unutamadım ve o anne sıcaklığındaki teyzemi her zaman özledim.Belki o beni 2 yıl sonra hatırlamayacaktı.Belki de evde olmayacaktı ama ben evini bulmalı ve onu görmek için gayret etmeliydim. Akşam olmak üzereydi köyün her yerini dolaşmıştım ki son kalan sokağı yürürken teyzenin evi karşıma çıktı.O an ,sanki biri kalbime dokundu.Cidden bunu hissettim.Nedendi bu gönül bağım bilinmez ama o evi görür görmez gözlerim doluyor. Yine aynı manzara; etrafta armutlar, kurutulmaya bırakılmış sebzeler ,dağınık bir avlu ile ufak ama şirin bir ev...2 yıl önceki kucaklaşmalarımız ,gülüşmelerimiz geliyor gözümün önüne.

Fakat evde bulamıyorum teyzemi.İçerden televizyon sesi geliyor,sesleniyorum ama kimse çıkmıyor.Bir müddet oturup bekliyorum ama gelen giden yok. Ben de bir not bırakmaya karar veriyorum.Belki o ulaşır bana diye...

Yakındaki restorana gidip bir de oradaki teyzemi ziyaret ediyor ,gecikmiş öğlen yemeğimde en sevdiğimden Bibimbap yiyorum.Yemekten sonra teyze belki eve gelmiştir diyerek, restoran sahibi teyzemle beraber uğruyoruz tekrardan . Beni görür görmez sevinç çığlığı atıyor teyze "Ah benim Türk kızım" diyerek...

Teyzelerimin kestiği armutları yerken şimdiye kadar neler yaptık,havalar nasıl, sağlığımız nasıl ,Türkiye nasıl diye muhabbet ediyoruz. Neredeyse 1 saat oturuyorum orada. Teyzem ; "Gitme kal burada birkaç gün.Yerimiz var" diyor...Kalbim acıya acıya "Gitmek zorundayım" diyorum.Giderken çantama birkaç armut koyuyor. Elime de armut suyu verip "Giderken iç,yine gel kızım" diyor." Borcum nedir" diye soruyorum. "Olmaz öyle bir soru.Duymadım ben" diye sıkı sıkı sarılıyor bana. Ayaklarım geri gide gide çıkıyorum Kore'deki annemin evinden . Ayrılık zamanı geliyor artık bu güzel köyden.

Bunca zaman gezdiğim onlarca ülke,Kore'de onlarca şehir var ancak emin olduğum bir şey var ki; gezdiğim her yerde farklı bir mutluluğum olsa da Suncheon,ayrıldığımda ruhumu bıraktığım yer... Ayrılıyorum tekrar kavuşmak üzere masal köyünden,hayallerimin en gerçek halinden...Doğduğum topraklardan yaşayacağım topraklara selamlar götürsün rüzgar, göçmen kuşlar kanat çırpın semalarında özgürce,farklı dilleri konuşsak da aynı gökyüzüne baktıklarımıza parlatsın tüm yıldızlar...

Fatma M**** Ö****